

Sygn. I C 603/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2021 r

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR del. Joanna Krzyżanowska
Protokolant:	sekretarz sądowy Anna Zacira

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2021 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa K. C. (1)

przeciwko Skarbowi Państwa - (...). (...) w S.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda K. C. (1) na rzecz pozwanego Skarbu Państwa – (...). (...) w S. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. przyznaje od Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w Słupsku na rzecz adwokat B. W. (1) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. I C 603/19

Uzasadnianie

Powód – K. C. (1) w pozwie wniesionym w dniu 6 maja 2019 r. przeciwko Skarbowi Państwa – J. W. (...) w S. żądał zasądzenia na swoją rzecz kwoty 70.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wyniku działań mobbingowych, jakich doznał w trakcie służby wojskowej i 11.000 zł tytułem odszkodowania za utracone korzyści w związku z rozwiązaniem zawartego w 2014 r. kontraktu na wykonywanie obowiązków w ramach N. S. R. przed upływem czasu na jaki został zawarty.

Pozwany – Skarb Państwa J. W. (...) w S. w odpowiedzi na pozew podniósł w pierwszej kolejności zarzut niedopuszczalności drogi sądowej. Niezależnie od powyższego wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Postanowieniem z dnia 27 listopada 2019 r. Sąd Okręgowy w Słupsku odrzucił pozew z uwagi na niedopuszczalność drogi sądowej (k. 125).

Sąd Apelacyjny w G. postanowieniem z dnia 2 lipca 2020 r., sygn. (...) zmienił powyższe postanowienie, w ten sposób, że uchylił postanowienie o odrzuceniu pozwu z uwagi na dopuszczalność drogi sądowej (k.195).

W toku postępowania strony podtrzymywały swoje stanowiska procesowe, przy czym pozwany podniósł dodatkowo zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 października 2014 r. K. C. (1) zawarł z Dowódcą J. W. (...) w S. kontrakt na wykonywanie obowiązków w ramach N. S. R. przez okres 3 lat tj. od dnia 1 listopada 2014 r. do dnia 31 października 2017 r. na stanowisku oficera operacyjnego (...). Powód wstąpił do N. S. R., gdyż w przyszłości chciał zostać żołnierzem zawodowym.

(bezsporne, nadto dowód: kontrakt k. 7–7v., wniosek o zawarcie kontraktu k. 66-66v.)

W ramach powyższego kontraktu K. C. (1) został skierowany w dniach 8-25 lutego 2016 r. do (...) O. W. w S. na odbycie ćwiczeń wojskowych rotacyjnych. Ćwiczenia te odbywał w dniach 8-11 lutego 2016 r. w T., a następnie miał odbywać w dniach 12-25 lutego 2016 r. w J. W. (...) w S..

(bezsporne)

Do przeprowadzenia szkolenia powoda wyznaczony został ppor. M. W..

(bezsporne)

Wydał on powodowi przepustkę stałą upoważniającą do opuszczenia jednostki w godz. od 15.30 do godz. 05.30 dnia następnego po dniu świątecznym, wskazując jednocześnie, by stawił się w jednostce o godz. 7.00, jak pozostali żołnierze.

(bezsporne)

Pomimo faktycznego stawiania się powoda w jednostce o godz. 7.00 służba dyżurna wpisywała godzinę powrotu zgodnie z przepustką.

(dowód: wyrok (...) w G. z 12 lutego 2019 r., sygn. (...) k. 244-245)

K. C. (2) nie zgadzał się z powyższym procederem, co sygnalizował przełożonym.

(bezsporne)

K. C. (2) miał zastrzeżenia co do przebiegu szkolenia, realizowania planu szkolenia, zachowań osób prowadzących szkolenie.

(bezsporne)

K. C. (2) przyznano dodatek dla żołnierza odbywającego ćwiczenia wojskowe w wysokości 5% kwoty należnego uposażenia.

(bezsporne)

W dniu 23 lutego 2016 r. K. C. (2) złożył oświadczenie o wypowiedzeniu Kontraktu na wykonywanie obowiązków w ramach N. z powodu nieustannego mobbingu.

(bezsporne, nadto dowód oświadczenie o wypowiedzeniu kontraktu k. 8)

K. C. (2) otrzymał z opiniowania służbowego za okres od 8 lutego 2016 r. do 23 lutego 2016 r. ocenę dostateczną. W opinii wskazano m.in. na: nieregulaminowy stosunek K. C. (2) do przełożonych; podważanie ich kompetencji; nie zachowywanie drogi służbowej; problemy z opisaniem własnymi słowami powtórzeniem, zrozumieniem, wykonaniem polecenia; niewykonanie żadnego postawionego zadania w stopniu co najmniej dostatecznym; ciągle zgłaszanie uwag w trakcie stawiania zadania, brak umiejętności skalkulowania czasu potrzebnego na wykonanie zadania. Stwierdzono nieprzydatność K. C. (2) do pełnienia służby na zajmowanym stanowisku służbowym i zawnioskowano o uchylenie przydziału kryzysowego ppor. rez. K. C. (2).

(dowód: opinia służbowa k. 79-81)

Komisja powołana do zbadania sprawy w przedmiocie wypowiedzenia umowy kontraktowej z powodu nieustannego mobbingu w stosunku do ppor. K. C. (2) nie stwierdziła stosowania wobec powoda działań mobbingowych. Nie stwierdziła też zasadności zgłaszanych przez K. C. (2) nieprawidłowości w postaci: nie realizowania programu szkolenia; nie wyrażenia zgody na pójście na W-F, przydzielenia komputera; nie przyznania dodatku służbowego w wysokości analogicznej z pracą kolegów na innym batalionie; zwlekania z wydaniem decyzji o mianowaniu na wyższy stopień wojskowy; nie zapoznania z obowiązkami na stanowisku oficera (...).

(dowód: sprawozdanie z prac komisji k. 92-94)

K. C. (2) skierował w 2016 r. pozew przeciwko pozwanemu o odszkodowanie za mobbing, wynagrodzenie, należności związane z podróżą służbową. Sąd Rejonowy w S., (...) Wydział (...) postanowieniem z 20 lipca 2016 r. stwierdził swą niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Dowódcy J. W. (...) Brygadzie O. W. z siedzibą w S.. Zażalenie K. C. (2) wywiezione na powyższe postanowienie zostało oddalone postanowieniem Sądu Okręgowego w S.z 12 grudnia 2016 r.

(dowód: postanowienie SR w S.z 20 lipca 2016 r., sygn. (...) k. 56-56v., postanowienie Sądu Okręgowego w S.z 12 grudnia 2016 r., (...) k.113-115)

W ramach toczącego się następnie przed Dowódcą J. W. (...) postępowania administracyjnego pismo powoda zawierające żądania wypłaty odszkodowania i zadośćuczynienia w związku z podejmowanymi wobec K. C. (2) działań mobbingowych zakwalifikowano – wobec braku podstaw do stwierdzenia, że zdarzenia wyszczególnione przez K. C. (2) stanowiły o stosowaniu wobec niego mobbingu - jako skargę indywidualną dotyczącą nieprawidłowości prowadzonego szkolenia.

(bezsporne)

Według prezentowanego przez K. C. (2) w toku ww. postępowania administracyjnego stanowiska, działaniami świadczącymi o stosowaniu podczas szkolenia wobec niego mobbingu były:

- formułowanie zarzutów, które gdy prosił o ich sprecyzowanie były zbywane stwierdzeniem „nie ma tematu”, przy czym w stosunku do niego kierowano zarzuty np.: „dlaczego pan się goli o 6.50 a nie w domu?”;
- uniemożliwianie udania się drogą służbową do S. Brygady w celu zgłoszenia dziejących się patologii Dowódcy Brygady, ponieważ dowódcy batalionu ciągle nie było;
- nękanie ciągłym przeformułowywaniem postawionego zadania, które już wykonał, tak by stwierdzić, że go nie zrealizował, przy czym zadania te nie wiązały się z programem szkolenia;
- zarzucanie, że wzywany do pomocy na das chodzi tam i pomaga pomimo, że wysyłano go tam na prośbę oficerów z dasu;

- niegodzenie się na skończenie pracy w piątek o godzinie 13.00 i zaskakiwanie go koniecznością pozostawania po godzinach, pomimo że oficer dyżurny jednostki po zapoznaniu się z sytuacją wyraził zgodę na jego udanie się już do domu;
- ciągle wysłuchiwanie bezpodstawnych zarzutów, że łamie regulamin;
- samowolne uniemożliwianie mu przez W. opuszczenia jednostki już po wypowiedzeniu kontraktu przez zatrzymywanie na bramie pod pretekstem nieposiadania przy sobie dowodu osobistego, pomimo że oficer dyżurny polecił mu opuszczenie jednostki;
- obniżenie mu przez por. W. dodatku funkcyjnego bez słowa poinformowania o tym i podaniu powodu;
- nieustanne obrażanie i nękanie twierdzeniami, że nie rozumie prostych poleceń, powtarzanie tych zarzutów mimo jego zapewnień, że polecenia zrozumiał.

(dowód: notatka ze spotkania z 10 marca 2017 r. k. 13-15)

Postanowieniem z 12 lutego 2017 r. umorzono śledztwo w sprawie poświadczenia nieprawdy, co do okoliczności mającej znaczenie prawne poprzez wpisanie przez ustalonego żołnierza zawodowego w stopniu starszy szeregowy w dniu 15 lutego 2016 r. na terenie J. W. nr (...) w S. w książkę opuszczających batalion dowodzenia wymienionej jednostki godziny powrotu niezgodnej z faktyczną godziną przybycia z przepustki stałej na batalion dowodzenia (...). (...) S. ustalonego oficera (...) tj. o czyn z art. 271 § 1 kk z uwagi na brak znamion czynu zabronionego, albowiem książka opuszczających batalion dowodzenia nie stanowi dokumentu w rozumieniu art. 271 § 1kk.

(dowód: postanowienie z 12 lutego 2017 r. , sygn. (...) k. 236-239)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na obecnym etapie postępowania spór dotyczył już tylko kwestii przedawnienia i zasadności roszczeń powoda o zadośćuczynienie i odszkodowanie związanych ze służbą wojskową jaką powód pełnił w N. S. R. na podstawie zawartego kontraktu. Sąd Apelacyjny w G. rozpoznając zażalenie powoda na postanowienie tutejszego Sądu w przedmiocie odrzucenia pozwu z uwagi na niedopuszczalność drogi sądowej, przesądził bowiem, że droga sądowa w niniejszej sprawie jest dopuszczalna. Tym samym zbędne jest odnoszenie się do zgłoszonego i podtrzymywanego w toku procesu zarzutu strony pozwanej w tym zakresie.

Sąd nie uwzględnił zarzutu przedawnienia podniesionego przez stronę pozwaną. Termin przedawnienia roszczeń powoda rozpoczął bieg w lutym 2016 r., kiedy to miały miejsce zdarzenia będące źródłem roszczeń powoda i został, w ocenie Sądu, przerwany w 2016 r., kiedy to powód złożył pozew w sądzie pracy, którą to sprawę sąd pracy przekazał następnie do rozpoznania Dowódcy J. W. (...) w S. jako organowi właściwemu do jej rozpoznania. Termin przedawnienia zaczął biec od nowa w 2017 r., kiedy to W.Sąd Administracyjny w G. odrzucił jako niedopuszczalną skargę powoda na zawiadomienie przez Dowódcę (...) O. W. w S. o podtrzymaniu swego stanowiska o uznaniu za bezzasadną skargi K. C. (2), dotyczącej stosowania wobec niego mobbingu. Wówczas to bowiem powód uzyskał wiedzę, że postępowanie skargowo-wnioskowe w jakim rozpoznano jego sprawę w ogóle nie podlega kontroli sądów administracyjnych, co ostatecznie skutkowało decyzją powoda o wniesieniu w dniu 6 maja 2019 r., a więc niewątpliwie przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia, pozwu do sądu cywilnego.

Przechodząc do merytorycznego rozpoznania sprawy wskazać należy, że roszczenie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę powód wywodził z faktu podejmowania wobec niego w toku służby pełnionej w ramach N. S. R., działań mobbingowych, co miało wywołać u powoda wystąpienie incydentu depresyjnego i konieczność korzystania z psychoterapii. Roszczenia powoda nie można było rozpoznać na gruncie przepisów prawa pracy o mobbingu, gdyż powód jako żołnierz N. S. R. nie był pracownikiem. Zgłoszone przez powoda roszczenie należało ocenić na gruncie

przepisów kodeksu cywilnego jako roszczenie o zadośćuczynienie za krzywdę doznaną wskutek naruszenia dóbr osobistych z tytułu stosowania wobec powoda działań mobbingowych.

Zgodnie z art. 24 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny (§ 1). Jeżeli wskutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych (§ 2).

Z powyższego przepisu wynika, że przesłankami ochrony dóbr osobistych, które muszą być spełnione łącznie są: istnienie dobra osobistego, zagrożenie lub naruszenie tego dobra i bezprawność zagrożenia lub naruszenia, przy czym pierwsze dwie z tych przesłanek musi udowodnić powód dochodzący ochrony, natomiast pozwany może się bronić wykazując, że nie działał bezprawnie.

Przepis art. 448 k.c. stanowi, że w razie naruszenia dobra osobistego, Sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Zgodnie zaś z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach.

Odwołując się do definicji mobbingu przyjętej w art. 94³ § 2 kp, wskazać należy, że mobbing oznacza wszelkie działania i zachowania dotyczące pracownika lub skierowane przeciwko niemu, polegające na systematycznym i długotrwałym nękanii i zastraszaniu pracownika, wywołujące u niego zaniżoną ocenę przydatności zawodowej, powodujące lub mające na celu poniżenie lub ośmieszenie pracownika, izolowanie go od współpracowników lub wyeliminowanie z zespołu pracowników.

Dobra osobiste powoda takie jak zdrowie, godność, dobre imię niewątpliwie mogły zostać naruszone działaniami o cechach mobbingu.

Z treści pozwu wynikało, że zachowaniami, wyczerpującymi, w ocenie powoda znamiona mobbingu, były:

- rzucenie przez osobę prowadzącą szkolenie powodowi na stół regulaminu ogólnego Sił Zbrojnych z poleceniem nauczenia się go przez weekend i zapowiedź „przemaglowania” powoda z tego regulaminu;
- poświadczenie nieprawdy co do faktycznego powrotu powoda z przepustki;
- wydawanie poleceń w sposób wyniosły;
- odmowa udostępnienia powodowi planu szkolenia;
- ignorowanie skarg powoda zgłaszanych przełożonym na zachowanie osoby prowadzącej szkolenie;
- szykanowanie powoda przez przełożonych polegające m.in. na formułowaniu wobec niego bezpodstawnych zarzutów np. dlaczego goli się o 6.50 w jednostce, a nie w domu i odmowie rozmowy przez przełożonych z powodem mającej na celu wyjaśnienie tych zarzutów;

- uniemożliwienie powodowi skorzystania z drogi służbowej i udania się do S. Brygady w celu zgłoszenia Dowódcy Brygady istniejących, a stwierdzonych przez powoda nieprawidłowości;
- zmienianie powodowi zadań w toku ich realizacji celem stwierdzenia, że powód zadania nie wykonał;
- niewyrażenie powodowi zgody na skończenie pracy w piątek o godzinie 13.00 i niespodziewanym wydaniu mu polecenia pozostania po godzinach pomimo że oficer dyżurny jednostki po zapoznaniu się z sytuacją wyraził zgodę na jego udanie się już do domu;
- częste bezpodstawne zarzucanie powodowi, że narusza regulamin;
- uniemożliwienie przez ppor. M. W. powodowi opuszczenia jednostki po złożeniu wypowiedzenia kontraktu przez zatrzymywanie go na bramie pod pretekstem nieposiadania przy sobie dowodu osobistego, pomimo że oficer dyżurny polecił mu opuścić jednostkę;
- dyskryminujące obniżenie powodowi przez por. B. W. (2) dodatku funkcyjnego, nie powiadomienie powoda o tej decyzji i o jej przyczynach;
- nieustanne obrażanie i nękanie powoda stwierdzeniami, że nie rozumie prostych poleceń i powtarzaniem tego stwierdzenia mimo zapewnień powoda, że polecenie zrozumiał.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na stwierdzenie, że pozwany dopuścił się naruszenia dóbr osobistych powoda działaniami o charakterze mobbingu.

Zgodnie z ogólną zasadą dowodową wyrażoną w art. 6 k.c. oraz 232 k.p.c. to na powodzie ciążył obowiązek wykazania dowodami faktów, z których wywodzi skutki prawne. Każde twierdzenie powoda powinno być poparte dowodami. Przedmiotem dowodu są fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, a istotność ta wynika z przedmiotu postępowania i wiąże się z twierdzeniami faktycznymi stron. To strony mają dążyć do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, nie mogą być bierne i nie liczyć się z wynikającymi z tej bierności negatywnymi konsekwencjami.

Udowodniona orzeczeniami wydanymi w sprawach karnych została jedynie okoliczność dotycząca wpisów godziny powrotu powoda z przepustki w księdze wejść i wyjść. Nie mniej czynność ta nie może być potraktowana jako przejaw stosowania wobec powoda mobbingu, jak i trudno dopatrzeć się tu naruszenia dóbr osobistych powoda. Powód poza sformułowaniem powyższego zarzutu, nie wskazał jakie negatywne dla niego konsekwencje wynikały z tych nieprawidłowości tj., z wpisywania wcześniejszej niż faktyczna godziny jego przybycia do jednostki. Powód nie twierdził, że przykładowo zarzucano mu, że czerpał z powyższego proceduru korzyści, że świadomie brał w nim udział, że to on nakłaniał służbę dyżurną do wpisywania nieprawidłowej godziny jego przybycia do jednostki. Nie prowadzono przeciwko powodowi w tym zakresie postępowań dyscyplinarnych. Trudno zatem też stwierdzić jaką powyższe spowodowało u powoda krzywdę czy szkodę.

Jeżeli chodzi o niesporną między stronami okoliczność przyznania powodowi dodatku w wysokości 5 % uposażenia, to brak jest dowodu, by było to wynikiem wrogiego nastawiania przełożonych do powoda. Pozwany w odpowiedzi na pozew wyjaśnił zasady przyznawania dodatku. Twierdzenie powoda, że przyznawany jest one zawsze z „automatu” w maksymalnej wysokości nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym.

W zakresie okoliczności spornych argumenty powoda ograniczały się w zasadzie jedynie do jego notatek - opisu przebiegu służby i nagrań. Na podstawie tych zapisków, żadnej z okoliczności, które powód przedstawił jako działanie mobbingujące, za taką uznać nie można. Treść tych notatek wskazuje jedynie, że między powodem a jego przełożonym istniał pewien konflikt zapoczątkowany, według powoda, zgłoszeniem przez niego nieprawidłowości w zakresie wpisów w księdze wejść i wyjść i związanej z tym kwestii nieprawidłowo wystawionej w ocenie powoda, przepustki. Zgłoszenie tych nieprawidłowości powód traktował jako punkt początkowy działań mobbingowych podejmowanych przez jego przełożonych wobec powoda. Z opisu tego nie wynika jednak, by pozwany dopuścił

się w stosunku do powoda naruszenia dóbr osobistych o cechach mobbingu. W oparciu o te notatki nie sposób uznać, by wyżej opisane działania i zachowania, zakładając że miały one miejsce, stanowiły przykłady nękania, zastraszania, poniżania, ośmieszania i izolowania powoda, by stanowiły formę przemocy psychicznej i co istotne nie sposób stwierdzić, by powodowały one u powoda zaniżoną ocenę. Zauważyć należy, że sytuacje opisywane przez powoda, oceniając je obiektywnie, przy uwzględnieniu specyfiki służby wojskowej, wyjątkowo silnego w tych strukturach zhierarchizowania, nie świadczą o wrogim nastawieniu przełożonych wobec powoda, nękanii czy szykanowaniu. Charakterystyczny dla służb mundurowych sposób wydawania poleceń, nawet przy uwzględnieniu, że granica między rozkazem a mobbingiem jest nieostra, polecenie zapoznania się z regulaminem i sprawdzenie stopnia jego opanowania, krytyka, powierzenie wykonywania prac odmiennych od tych na jakie powód liczył, brak zgody na wcześniejsze opuszczenie jednostki nie mogą same przez się być kwalifikowane jako działania mobbingowe naruszające dobra osobiste powoda tj. godność, dobre imię, zdrowie. Samo poczucie powoda, że miały one takie charakter nie jest wystarczającą podstawą do stwierdzenia, że mobbing rzeczywiście wystąpił. Nie można przy tym pominąć, że w sporządzony przez powoda opis zdarzeń mających świadczyć o zachowaniach mobbingowych, opatrzony jest obszernymi komentarzami powoda stanowiącymi subiektywną interpretację danych sytuacji, ocenę przełożonych i ich kompetencji, wyraz niechęci do nich. Pojawiają się w nich określenia poszczególnych zachowań jako „głupota”, „patologia”. Powoda często „bawią” pewne działania, czy sposób wypowiedzi przełożonych. Powyższe świadczy tym, że oceniając obiektywnie, również powód nie odbierał ich jako wyczerpujących znamiona mobbingu. Dowodów pozwalających na wniosek przeciwny powód nie przedstawił, pomimo że miał ku temu szansę. Nie tylko bowiem nie podał adresów świadków co uniemożliwiło przeprowadzenie dowodu z ich zeznań, ale i sam nie stawiał się pomimo wezwania na rozprawę, co skutkowało pominięciem dowodu z przesłuchania powoda w charakterze strony. Powód nie przedstawił też żadnych dowodów na potwierdzenie, że działania powoda wywołały u niego rozstrój zdrowia. Same twierdzenia w tym zakresie, przy zanegowaniu tej okoliczności przez stronę pozwaną, nie są wystarczające.

Niezależnie od roszczenia o zapłatę zadośćuczynienia powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 11.000 tytułem odszkodowania za utracone korzyści w związku z rozwiązaniem kontraktu przed upływem czasu na jaki został zawarty. Wskazał, że kwotę tę wyliczył w ten sposób, że kontrakt został wypowiedziany po upływie połowy czasu jego obowiązywania. Przy przyjęciu, że trwały do 31 października 2017 r. powód odbyłby jeszcze trzy razy ćwiczenia, za które otrzymałby około 7.000 zł. Dodatkowo otrzymałby z MON dwa razy ustawowe świadczenie w kwocie po 2.000 zł za każdy rok kontraktu. Roszczenie powoda w tym zakresie opierało się na twierdzeniu, że gdyby nie stosowano wobec niego mobbingu, powód nie zdecydowałby się o wypowiedzeniu kontraktu, przed upływem okresu na jaki został on zawarty. W okolicznościach niniejszej sprawy jest oczywiste, że o utraconych korzyściach można by mówić jedynie wówczas, gdyby okazało się, że wobec powoda podejmowane były działania mobbingowe. Wówczas co do zasady uprawnione byłoby stanowisko powoda, że mógł zasadnie oczekiwać, że kontrakt będzie trwał przez okres na który został zawarty i w tym okresie osiągnie stosowne uposażenie. Jednakże w sytuacji ustalenia przez Sąd, że wobec powoda faktycznie nie podejmowano działań mobbingowych, to nie może być mowy o poniesieniu przez powoda szkody w postaci utraconych korzyści. Przyczyna stanowiąca podstawę wypowiedzenia przez powoda kontraktu, określona jako nieustanny mobbing, nie istniała.

Ubocznie jednie wskazać należy, że roszczenie powoda w tym zakresie nie zostało udowodnione. Powód nie przedstawił żadnych dowodów, pozwalających na ustalenie i wyliczenie rodzaju i wysokości ewentualnie utraconych uposażeń/świadczeń. Same twierdzenie powoda, nie poparte stosownymi dowodami, wobec zarzutu strony pozwanej, że powód nie wykazał tej szkody, są niewystarczające dla uwzględnienia roszczenia.

Zważywszy zatem, że w myśl art. 6 k.c. to na powodzie ciążył ciężar wykazania okoliczności stanowiących podstawę żądań, wobec nieprzedstawienia na te okoliczności żadnych dowodów, powództwo należało oddalić.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 6 kc a contrario należało orzec jak w punkcie 1. wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie 2. sentencji na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, oraz w oparciu o § 2 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

W punkcie 3. sentencji przyznano od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w S.na rzecz pełnomocnika reprezentującego powoda z urzędu wynagrodzenie w wysokości 3600 zł powiększone o należny podatek od towarów i usług za udzielenie powodowi pomocy prawnej, której koszty nie zostały uiszczone w całości ani w części, na podstawie § 8 pkt 6 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Na oryginale właściwy podpis.